

O kušnjama i pokajanju našem

Draga i poštovana braćo moja,

tema današnje hutbe govori o kušnjama i pokajanjima. Počet ćemo sa Kur'ani Kerimom: “Ewela jerewnw ennehum juftenune fi kulli amin merreten ew merretejni summe la jetubune we lahum jezzekerun!”- “Zar oni ne vide da svake godine jedanput ili dva puta u iskušenje padaju, pa opet niti se kaju niti se opamećuju!” /Et-Tewbe, ajet 126./Ima kušnji koje pogode pojedince, ponekad bračne drugove i porodice, a nekim kušnjama se ispituje i podsjeća cio jedan narod, pa sve tako do kušnji ummeta. Kušnje dolaze kao čemerne, teške i gorke, a nekada su obilje blagostanja, užitaka i sreće. Svejedno, čovjek nije ostavljen bez kušnje i nije ostavljen da iz nje pouku ne uzme. Kušnja uporno hoće da se čovjek kao pokajnik i mudročću prožet i opamećen povrati Gospodaru svome. Kušnje dolaze ponovljivo i vraćaju se na čovjeka, u razmacima sasvim dovoljnim da ga podsjeti: Da se ima istinski pokajati, konačno povrati u krilo vjere i činiti neprekidno sve dobro jedino u ime Svevišnjeg Gospodara.

Dvije su decenije kako se vatra rata na nas sručila i sa krvlju, silovanjima, mučenjima, progonima, stratištima hiljada nevinih i smrću naših najbližih čije kosti danonoćno još tražimo i razbacane u gomilama nalazimo, i ovaj užas još traje, a evo već sada kiše sredinom maja ove godine poplaviše nas i vodom i muljom pokriše plodna polja, njive, stoku, kuće naše da smo užasnuti gledali kako u nekoliko minuta nestaje sve što smo godinama marljivo sticali. Jedan od postradalih potresen priča: “Sav ovaj užas bio je popraćen i stravičnim i gromoglasnim glasom huke od koje se ledi krv u žilama izmiješan sa oglašavanjem prestrašenih životinja!”

Da, to je bio posve jasan glas pobunjene prirode – Allahovog dara, čiju smo vodu potejenjivali i bagatelistali čineći je smetlištem ljudskim, čiju smo zemlju – plodnu oranicu i pašnjake – ostavili zapuštene i prepustili zaboravu, a njene šume nemilosrdno sjekli i zemlju ogolili do takvog stanja da su brda krenula na čovjeka i njegova naselja. Ali, ispred ovoga vezanog za prirodu stoji da smo se posve dunjalukom zabavili pa smo na Uzvišenog Allaha dž.š. bili brojni zaboravili, i mnogog svog bližnjeg, i komšiju svoga uciviljena ostavili. Zato, ovo je bila izravna i posve jasna opomena Onoga Koji Opominje upućen nikome drugome nego nama kojima je kušnjom opomena data!

Na drugoj strani stojimo mi koji smo ovdje i koje hiljadu i nekoliko stotina kilometara dijeli od postradalih naših braće i sestara u Bosni, i živimo u sigurnosti i obilju.

Braćo, ne budimo oholi hvalisavci i umišljeni kako nas ovdje, daleko od Bosne kušnje neće. Ne nije tako! Pa samim time da imamo radno mjesto, redovitu i zagarantovanu plaću, da nismo podnijeli muke i strahove kiša i poplava – posljednje kušnje, ostanimo zamišljeni nad pitanjima: Da li sam ja na svemu mi datome dovoljno i iskreno zahvalan Gospodaru? Obavezuje li me patnja bližnjega moga? Poslušajmo kako se pripovjeda o Ebu Hejsemi koji ima ugođaj lagodnog i bogatog života nasuprot Allahovom Poslaniku saws kojeg, zajedno sa njegovim vrijednim pristalicama, priži vreline ljeta u pustinji dok se kretao prema Tebuku. U hladovini svojeg vrta on je ovako kazivao: “Vidite, ja ovdje sjedim u debelom hladu. Oko mene su rodna palmna stabla, a tu je i hladna i bistra voda, a uz mene je i draga mi i lijepa žena moja! A šta je sa Allahovim Poslanikom a.s.? On putuje po usijanom pješčaniku i peče se na sunčanoj žezi! Zato, ovo dobro koje uživam u ovome času meni ne dolikuje!” Izgovorivši ove riječi s mjesta se opremio, sve ostavio, i otišao da se Poslaniku a.s. i ashabima pridruži. Ebu Hejsema je pripovijedanje o onima koji imaju sve blagodati ovoga svijeta a saosjećajni su sa potrebama i mukama svojih bližnjih i uz to Allahu dž.š. zahvaljuju. On je

kazivanje na temu kakvi bi morali biti u dobu i udobnosti da bi nam dobra naša, koja su nam i poklon i kušnja Allahova potrajala. Kušnjom se hoće i onima što u ovome času pate i onima što u ovom času uživaju da se urazume po onom mudrom Poslanikovom as izričaju: “Re'sul hikmeti mehafetullah!” – “Vrhunac sve mudrosti jeste bogobožnost!” tj. strah i drhtanje pred Allahom dž.š. /Kenzulúmmal, 5873./ Da se kao ono što je najveće i najvrijednije dovede do svoje realizacije u svakome od nas. Bez ovoga, posluha i padanja ničice pred Uzvišenošću Njegovom, čovjek je gubitnik, izgubljen, luta, posrće i ostavljen je kako to Kur'an u Tewbi, u 127. ajetu veli: “Sareffellahu kulubehum bi ennehum kawmun la jefkahun!”-“Neka Allah srca njihova bez podrške ostavi, zato što su od onih ljudi koji neće da razumiju!”

Znajmo, braćo moja, samo mali je korak od stanja nehtijeti razumjeti do stanja kada srca skrenu u stranu i postanu nemoćna da razumiju. Evo ovako to Allah dž.š. opisuje u suri Es-Saff: “Felemma zagu, ezagallahu kulubehum!” – “I kad oni skrenuše u stranu, Allah njihova srca skrenu!” (Ajet, 5.)

Allah dž.š. hoće da tu nikada neprekinutu igru konačno prekinemo i da u množini, a ne kao do sada rijetki i pojedinačni, jer kušnja se spušta na nas kao na mnoštvo, na narod a ne na pojedince, da se okrenemo licem Gospodaru našem i od Njega proklamovanoj istini i da je slijedimo u našem mnoštvu. Isti ljudi koji su upamtili zlo rata, njima istima događa se evo i ova katastrofa kišom, odronima, gubitak života, zdravlja, strah i bolesti.

Mi poživjeti naše buduće živote možemo kao sretni i zadovoljni ljudi samo tako ukoliko učinimo ono isto što su činili pređašnji svi sretni sljedbenici Kur'ana i Sunneta. Stoga je nama potrebno jedno novo islamsko buđenje u jednom novom islamskom jutru. Potreba je da se masovno pokajemo, pokajnički obratimo, i postanemo novi unutar nas, u našim dušama, srcima i postupcima našim. Potrebno je da se preobratimo u poimanju islama ne ističući ga ponajviše kao najbolji put, nego da postanemo putnici na ovom jedinstvenom i najboljem putu.

Odveć dugo i odveć skupo plaćamo našu pomno čuvanu zabludu a ona glasi: “Neka među nama, u svakome od nas živi makar po jedna mrva islama?!” Ova mnogoljudna skupina, koja se u svijetu očituje kao više stotina miliona po malo islamski vjerujućih pokazala se pogubnom po muslimane općenito. Poslanike a.s. slijedili su oni što su uputu u cjelini prihvaćali i kao cjelinu je živjeli ne izostavljajući niti i najmanji njen dio.

Druga zabluda tiče se našeg selektivnog pristupa islamu. Mi kako po učenju, tako i po praksi odabiremo i teme i postupke iz islama koji nama najviše gode. Tako smo nekada više okrenuti sunnetu a manje farzu, ili gradiramo farzove i harama po nekoj svojoj a ne Kur'anom datoj ljestvici, kao neki su strožiji a drugi manje strogi u naredbama odnosno zabrani. Iz ovoga nismo u stanju niti dovoljno spoznati, niti duboko osjetiti i doživjeti vjeru okrnjenu i isparcelisanu, a uz to ovakav pristup islamu škodljiv je po nas same.

Treću veliku zabludu vidimo i u našem “sezonskom vjerovanju”. Tako nam jedni periodi obiluju islamom, na primjer u vrijeme Ramazana i hadžskih obreda, a drugi periodi su nam suhi i žedni vjere. Slično je i u životima našim pa su mladi mahom ruspunski i udaljeni od islama, a ostarjeli se islamu predaju. A zapravo se vjera kao voda, hrana, zrak živi u svojoj svakodnevnici i u svem obilju koje ona nudi uvijek i bez prestanka. Tek tada postaje zaštitnicom i spasom našim.

Na kraju, Poslanik a.s. koji je onaj “koji jedva čeka da pravim putem krenete!” (Kur'an, Et-Tewbe, 128) obraća nam se riječima: “Poslat sam vam sa čistom i laskom vjerom! Zaista,

Allah nije zabranio haram a da nije znao da će među vama biti onih koji će se u njega upustiti. Ja vas zadržavam da u Vatru ne upadate kao što u nju upadaju leptiri i mušice!" (Hadis bilježi, Imam Ahmed)

Neka se milost Allahova na sve nas spusti i da u pokajanju i iskrenom obraćanju Allahu doživimo vlastiti preporod. Neka nas ne zaslijepi i ne zavara prolazni sjaj dunjaluka nego kročimo nezadrživo, odlučno i hrabro ka svjetlu Allahove vjere, amin!

Ishak Alešević, Glavni imam